

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 25 października 1954 r. Nr 17 Poz. 113—129

TREŚĆ

113

ZARZĄDZENIE Nr 193

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 września 1954 r.

w sprawie uzupełnienia istniejących instalacji centralnego ogrzewania zdalaczynnego trójnikami regulacyjnymi z przepustnicami na rurociągach poziomych i pionowych.

(L. dz. CZ. „ZOR" — T 21/1—0—81/54)

W celu polepszenia działania instalacji centralnego ogrzewania zdalaczynnego, oraz usunięcia przyczyn częściowego niedogrzewania budynków, zarządza się, co następuje:

§ 1. Instalacje centralnego ogrzewania zdalaczynnego należy zaopatrywać na przewodach powrotowych pionowych i poziomych w budynkach w trójniki regulacyjne z przepustnicami. W związku z tym, opracowywane bieżąco projekty instalacji centralnego ogrzewania powinny bezwarunkowo czynić zadość temu wymaganiu.

§ 2. Centralny Zarząd Biur Projektowych zleci opracowanie dokumentacji korków z przepustnicami, dostosowanych do produkowanych przez przemysł krajowy trójników fig. 25 katalogu IS-3, wydanego przez Centralny Zarząd Zbytu Ministerstwa Przemysłu Maszynowego.

§ 3. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego, po otrzymaniu dokumentacji wystąpi do Centralnego Zarządu Odlewnictwa o wprowadzenie do produkcji jeszcze w roku bieżącym korków z przepustnicami do trójników regulacyjnych.

§ 4. Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych uzupełni instalacje centralnego ogrzewania zdalaczynnego trójnikami regulacyjnymi z przepustnicami na przewodach poziomych w budynkach przed każdym rozdzielaczem za zaworem wydzielczym, oraz na każdym pionie.

§ 5. Do czasu wyprodukowania korków z przepustnicami, Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych wmontuje do dnia 15 października 1954 r. na przewodach, wymienionych w §§ 1 i 4, trójniki fig. 25 katalogu IS-3, uzupełnione korkami fig. 46 katalogu IS-3, które zostaną wymienione na korki z przepustnicami po ich wyprodukowaniu.

§ 6. Wykonanie robót przewidzianych w §§ 4 i 5 dotyczy budynków przekazanych do użytku po dniu 1 stycznia 1953 r., oraz budynków przekazanych w okresie wcześniejszym, jeżeli budynki te są zasilane z sieci zdalaczynnych centralnego ogrzewania, do których są lub będą podłączone nowe obiekty.

§ 7. Koszty robót związanych z wmontowaniem trójników regulacyjnych z przepustnicami pokryje Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR" i opłaci je według odpowiednich pozycji CRBI cz. V. wydanie II rok 1950 w sposób następujący:

1) **co do budynków przekazywanych w P.I.54:**
— z odpowiedniego tytułu inwestycyjnego i składnika limitu inwestycyjnego na rok 1954:

2) **co do pozostałych budynków określonych wyżej**
a) ze składnika „Roboty wykończeniowe w obiektach oddanych poprzednio do użytku", jeżeli osiedle, w którym budynek był przekazany, figuruje w P.I.54,
b) z limitu tytułu inwestycyjnego „Uporządkowanie osiedli", jeżeli osiedle, w którym budynek był przekazany, nie figuruje w P.I.54.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 września 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

114

ZARZĄDZENIE Nr 194

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 15 września 1954 r.

w sprawie wynagradzania pracowników technicznych zatrudnionych w komórkach kontroli technicznej.

(L. dz. XIII/3/3113/54)

W celu uregulowania zasad wynagradzania technicznych pracowników, zatrudnionych w komórkach kontroli technicznej zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy techniczni zatrudnieni w komórkach kontroli technicznej w Zarządzie Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego i przedsiębiorstwach przezeń nadzorowanych będą wynagradzani według załączników Nr Nr 1 i 2 do zarządzenia

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

Minister (—) wz. **A. Wolski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 194 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 września 1954 r.

Tabela zaszeregowania.

pracowników komórek kontroli technicznej, zatrudnionych w Zarządzie Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego i w nadzorowanych przezeń centralnych warsztatach sprzętu

1. Zarząd Maszyn i Urządzeń

stanowisko	grupa zaszeregowania	współczynnik prem.	dodatek funkcyjny
1. Inspektor Kontroli techn. (Kier. Kontroli techn.)	1a — 2	1,0	378 — 265
2. Inspektor	3 — 5	1,0	227
C. W. S.			
1. Kier. działu lub sam. sekcji kontr. technicznej	1 — 2	1,0	265 — 227
2. Starszy kontroler	1 — 3	1,0	227 — 189
3. Kontroler	3 — 5	1,0	152 — 114
4. Technik kontroli	4 — 6	1,0	—

Starsi brakarze i brakarze powinni być zaszeregowani zgodnie z obowiązującym taryfikatorem kwalifikacyjnym dla robotników budowlano-montażowych.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 194 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 września 1954 r.

R e g u l a m i n

premiowania pracowników kontroli technicznej zatrudnionych w Zarządzie Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego oraz w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego.

§ 1. Pracownikami technicznymi kontroli technicznej w rozumieniu regulaminu są:

a) kierownicy działów (samodzielnych sekcji) kontroli technicznej, starsi inspektorzy, inspektorzy,

b) starsi kontrolerzy, kontrolerzy, technicy kontroli,

c) brakarze,

§ 2. 1. Okresem obrachunkowym dla ustalenia i wypłaty premi jest miesiąc kalendarzowy.

2. Premię za dany miesiąc oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym, a dla brakarzy od stawki godzinowej — wg. osobistego zaszeregowania i wypłaca w miesiącu następnym.

§ 3. 1. Premia dla pracowników kontroli technicznej w Centralnych Warsztatach Sprzętu (C.W.S.) nie może być wyższa jak:

a) dla kierowników działów (samodzielnych sekcji) — 70%,

b) dla starszych kontrolerów, kontrolerów i techników kontroli — 65%,

c) dla starszych brakarzy i brakarzy — 60%.

2. Premia dla pracowników kontroli technicznej w Zarządzie Maszyn i Urządzeń nie może być wyższa jak:

a) dla kierownika kontroli technicznej — 65%,

b) dla inspektora — 60%.

3. Premia w pełnej wysokości określonej w ustępie 1 może być przyznana i wypłacona tylko wtedy, jeżeli w miesiącu obrachunkowym nie zostały zgłoszone reklamacje, albo jeżeli zgłoszone reklamacje były nieuzasadnione.

4. Reklamacje będą uznawane w przypadkach:

a) przyjęcia wadliwie wykonanego produktu, przedmiotu części wykonanego (wykonanej) w zakresie działalności remontowej lub produkcyjnej,

b) niewłaściwej klasyfikacji produkcji pod względem jakości. Przez niewłaściwą klasyfikację rozumieć należy uznanie produktu (przedmiotu, części) lub materiału odpowiadającego normom technicznym za przedmiot o złej jakości, bądź też uznanie produktu lub materiału o złej jakości za przedmiot odpowiadający normom technicznym.

Reklamacje będą zgłaszane przez pracowników zespołów kontrolnych C.W.S. lub Zarządu Maszyn i Urządzeń a także przez innych pracowników produkcyjnych i nadzoru technicznego w toku wszystkich faz procesu produkcyjnego (reklamacje wewnętrzne) jak również przez odbiorców (reklamacje zewnętrzne).

§ 4. 1. O uznaniu reklamacji wewnętrznej decyduje kierownik działu (samodzielnej sekcji) kontroli technicznej danego przedsiębiorstwa.

2. O uznaniu reklamacji zewnętrznej decyduje kierownik kontroli technicznej Zarządu Maszyn i Urządzeń. W przypadku reklamacji o specjalnym znaczeniu bądź też w przypadkach spornych decyduje komisja powoływana na tę okoliczność przez dyrektora Zarządu Maszyn i Urządzeń.

3. Potrąceń z przypadającej premii w zależności od ilości uznanych reklamacji dokonuje w stosunku do pracowników komórki kontroli technicznej C.W.S. — dyrektor C.W.S.

§ 5. 1. Za każdą uznaną w danym miesiącu obrachunkowym reklamację potrąca się z kwoty premii pracownikom kontroli technicznej C.W.S. następujące wielkości premii wyrażone w procentach:

a) reklamacja wewnętrzna:
4% pracownikom odpowiedzialnym bezpośrednio za ich powstanie wymienionym w § 1 pkt. b i c,

b) reklamacja zewnętrzna krajowa:
wszystkim kolejno odpowiedzialnym za jej zaistnienie pracownikom kontroli technicznej wg tabeli potrąceń stanowiącej załącznik do regulaminu,

c) reklamacja zagraniczna (eksportowa) 40% premii wszystkim kolejno odpowiedzialnym za jej powstanie pracownikom kontroli technicznej.

2. Przy obliczaniu ogólnego procentu potrąceń premii dla poszczególnych pracowników, wymienionych w § 3 ust. 1 pkt. b i c stosuje się zasadę sumowania wszystkich potrąceń z tym, że dla starszych kontrolerów, kontrolerów i techników kontroli ogólny procent potrąceń będzie sumą potrąceń przypadających dla podległych bezpośrednio pracowników kontroli, podzieloną przez liczbę równą ilości tych bezpośrednio podległych pracowników (np. bezpośrednio podległymi pracownikami będą: dla techników kontroli — brakarze, dla kontrolerów — technicy kontroli itd.).

§ 6. W przypadku stwierdzenia zatajenia reklamacji wewnętrznej dyrektor C.W.S. obowiązany jest pozbawić częściowo lub całkowicie premii winnego pracownika, zależnie od stopnia przewinienia.

§ 7. 1. Wysokość potrąceń z premii przypadającej kierownikowi działu (samodzielnej sekcji) kontroli technicznej C.W.S. ustala co miesiąc dyrektor C.W.S.

2. Podstawą do ustalenia wysokości potrąceń stanowi ocena całokształtu działalności kontroli technicznej, ze szczególnym uwzględnieniem ilości i ważności uznanych reklamacji wewnętrznych, zewnętrznych krajowych i zewnętrznych zagranicznych.
Przy ustalaniu wysokości potrąceń można w zasadzie kierować się przepisami § 5.

§ 8. 1. Premię miesięczną dla pracowników kontroli technicznej Zarządu Maszyn i Urządzeń zatwierdza Minister Budownictwa Miast i Osiedli na wniosek dyrektora Zarządu Maszyn i Urządzeń, zawierający określenie wysokości potrąceń i ich uzasadnienie.

2. Podstawę do ustalenia wysokości potrąceń stanowi ocena wyników, całokształtu pracy w przedmiocie sprawowania kontroli, kierownictwa i koordynacji nad działalnością komórek kontroli technicznej nadzorowanych C.W.S., ze szczegól-

nym uwzględnieniem wzrostu lub zmniejszenia się ilości i wartości zgłoszonych reklamacji, dotyczących wyrobów gotowych i wykonanych remontów sprzętu.

§ 9. Poszczególni pracownicy lub zespoły pracowników kontroli technicznej mogą być pozbawieni premii całkowicie lub częściowo, niezależnie od potrąceń wymienionych w poprzednich paragrafach regulaminu, jeżeli zostanie stwierdzone, że na skutek niedbałego wykonywania ciążących na nich obowiązków narazili interesy C.W.S. na szkodę.

§ 10. W celu umożliwienia kontroli przestrzegania zasad premiowania zawartych w regulaminie, komórki kontroli technicznej w Centralnych Warsztatach Sprzętu i Zarządzie Maszyn i Urządzeń obowiązane są do prowadzenia ścisłej ewidencji wszystkich reklamacji zgodnie z zarządzeniem Nr 117 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 25.IX. 1951 r. Ponadto kierownicy komórek kontroli technicznej obowiązani są prowadzić ścisła ewidencję dokonanych potrąceń poszczególnym pracownikom w specjalnie na ten cel przeznaczonych książkach według wzoru zatwierdzonego przez Zarząd Maszyn i Urządzeń.

§ 11. Pracownicy kontroli technicznej nie mogą być premiowani na podstawie innych regulaminów premiowania.

Załącznik do regulaminu premiowania pracowników kontroli technicznej C.W.S./zarządzenie Nr 194 Min. Bud. M. i O. z dnia 15.IX.1954 r.

T a b e l a

potrąceń premii, które będą stosowane w myśl § 5 ust. 1 pkt. b regulaminu premiowania pracowników kontroli technicznej C.W.S. za reklamacje zewnętrzne krajowe, od łącznej ilości normogodzin potrzebnych do usunięcia zgłaszanych w miesiącu reklamacji.

Łączna wartość w normogodzinach zgłoszonych reklamacji.					Potrącenia od kwoty premii.
Od	1 n/g	— do	50 n/g	—	5% potrąceń
„	51 „	„	100 „	—	10% „
„	101 „	„	200 „	—	15% „
„	201 „	„	300 „	—	20% „
„	301 „	„	400 „	—	40% „
„	401 „	„	500 „	—	80% „
„	501 „	„	wzwyż	—	100% „

115

ZARZĄDZENIE Nr 195

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 15 września 1954 r.

w sprawie przestrzegania prawidłowej technologii wznoszenia murów i uszczelniania stolarki w otworach zewnętrznych

(L. dz. D.VII/3/5795/54)

W związku z często spotykanymi przypadkami niedogrzewania budynków mieszkalnych w okresach zimowych, co powodowane jest w dużym stopniu wyziębianiem na skutek nieprzestrzegania prawidłowej technologii przy wznoszeniu murów i uszczelnianiu stolarki w otworach zewnętrznych, zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wykonywaniu murów z cegły, pustaków i innych materiałów należy przestrzegać należytego wypełniania spoin zarówno poziomych jak i pionowych zaprawą, tak aby uniknąć nieszczelności murów.

§ 2. Mury z cegły dziurawki należy wykonywać z zastosowaniem dziurawki podłużnej i poprzecznej tak aby otwory cegły nie były widoczne na pionowych płaszczyznach wykonywanych murów.

§ 3. Ościeżnice otworów zewnętrznych drzwiowych i okiennych należy osadzać z zamocowaniem na kotewki. Przy oknach zespolonych i krosnowych należy stosować zamocowanie na haki boczne.

Styki ościeżnic z murem należy izolować przez obicie papą lub przez 2-krotne pomalowanie fungolem, kreoliną ewentualnie innym środkiem grzybobójczym z równoczesnym dokładnym uszczelnieniem pakułami szczelin między murem i ościeżnicą.

§ 4. Ościeża otworów zewnętrznych drzwiowych i okiennych w przypadkach niewykonania elewacji, powinny być otynkowane lub rapowane — w celu usunięcia ewentualnych nieszczelności.

§ 5. Mury zewnętrzne z gazobetonu cementowego i wapiennego należy przy wykonywaniu rapować od strony zewnętrznej.

§ 6. W celu zapewnienia właściwego wykonania postanowień §§ 1—5 zarządzenia należy zwiększyć aktywność nadzoru technicznego wykonawstwa i inwestora.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

Minister wz. **A. Wolski**

116

ZARZĄDZENIE Nr 196

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 września 1954 r.

w sprawie wprowadzenia Scalonego Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych.

(L. dz. SWKCiU/149-K/54)

W celu usprawnienia prac kosztorysowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się Scalony Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych jako obowiązującą podstawę sporządzania kosztorysów i ustalania cen na roboty budowlano-montażowe w nim ujęte a wykonywane przez jednostki podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. 1. Scalony Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych stanowi skomasowanie pozycji obowiązującego Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych na rok 1950, wprowadzonego w życie za zgodą Wiceprezesa Rady Ministrów, kierującego działem budownictwa oraz Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli i Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 13.IV.1953 roku — w sprawie zatwierdzenia wydania III-go Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych na 1950 r., Wydawnictwa Ministerstwa Budownictwa Nr 42, przejrzanego, poprawionego i uzupełnionego, część I.

2. Przy stosowaniu Scalonego Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych obowiązują:
— warunki szczegółowe podane w Cenniku Robót Budowlanych i Instalacyjnych z 1950 roku z uzupełnieniami podanymi w I części CRBI (które zostały już uwzględnione w Scalonym Cenniku Robót Budowlanych i Instalacyjnych),
— założenia i wskaźniki przeliczeniowe podane we wstępie do Scalonego Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych,
— warunki obmiaru podane we wstępach do poszczególnych działów Scalonego Cennika Robót Budowlanych i Instlacyjnych.

§ 3. 1. Scalony Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych jest przystosowany do uproszczonego kosztorysowania budynków mieszkalnych w etapie projektu technicznego.

2. Scalony Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych może być stosowany również do kosztorysowania innych budynków podobnych jak np. administracyjne, szkolne itp. o ile stosowanie tego cennika przewidziane jest w danych wyjściowych ustalonych na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 133 z dnia 14 czerwca 1954 r. — w sprawie trybu i zakresu prac związanych z ustaleniem danych wyjściowych dla dokumentacji kosztorysowej.

§ 4. Zobowiązuje się wszystkie centralne zarządy do nadsyłania uwag i spostrzeżeń dotyczących stosowania i przydatności Scalonego Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych w terminie do dnia 15 grudnia 1954 r.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

Minister wz. **J. Żakowski**

117

ZARZĄDZENIE Nr 197

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 września 1954 r.

w sprawie powołania pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych.

(L. dz. ZMU/TE/11038/54)

W wykonaniu uchwały Nr 356a/54 Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie powołania komisji oraz peł-

nomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych (Mon. Pol. Nr A—64, poz. 860) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Zachód, Południe, Północ, Śląsk, Zakładów Prefabrykacji, Robót Instalacyjnych, Robót Inżynieryjnych, Budownictwa Wojskowego, Zarządu Maszyn i Urządzeń oraz Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych powołują pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych, zwanych dalej „Pełnomocnikami w centralnych zarządach".

2. Pełnomocnikiem w centralnym zarządzie powinien być zastępca dyrektora centralnego zarządu.

§ 2. 1. Do zadań pełnomocników w centralnych zarządach należy:

1) opracowanie programów oszczędnościowych w zakresie paliw stałych dla przedsiębiorstw nadzorowanych przez centralny zarząd,
2) ustalanie w ramach planów, zatwierdzanych przez resortowego pełnomocnika, roczno-kwartalnych planów zużycia oraz norm i wskaźników jednostkowego zużycia paliw stałych dla nadzorowanych przedsiębiorstw, jako podstawy premiowania pracowników za oszczędne i racjonalne wykorzystanie paliw stałych,
3) zatwierdzanie premii oraz przedstawianie wniosków o nagrody za oszczędne wykorzystanie paliw stałych,
4) nadzór nad prawidłowym wykorzystaniem paliw stałych zgodnie z założeniami planowymi,
5) nadzór nad prawidłowym i równomiernym rozdziałem paliw stałych,
6) przestrzeganie właściwego kształtowania się zapasów paliw stałych.

2. Pełnomocnicy w centralnych zarządach, wymienionych w § 1 obowiązani są do składania Pełnomocnikowi Ministra do Spraw Paliw za pośrednictwem Centralnego Zarządu Zaopatrzenia kwartalnych sprawozdań z wykonania zadań, określonych w ust. 1 do dnia 20 m-ca następnego po kwartale sprawozdawczym.

§ 3. Pełnomocnicy centralnych zarządów powinni rozwijać szeroką akcję systematycznego propagowania i rozpowszechniania oszczędnego i właściwego wykorzystania paliw stałych.

§ 4. Założenia do resortowego programu oszczędnościowego oraz dla poszczególnych centralnych zarządów w zakresie zużycia paliw stałych ustalać będą:

1. Departament Techniki — przez normowanie wskaźników zużycia paliw w procesach technologicznych, wymagających ogrzewania w produkcji budowlano-montażowej;
2. Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego — przez normowanie wskaźników zużycia paliw w pracy maszyn.

§ 5. Na podstawie programów oszczędnościowych rocznych, kwartalnych, opracowanych zgodnie z postanowieniami § 2 ust. 1 pkt. 1 Centralny Zarząd Zaopatrzenia przy konsultacji Departamentu Techniki oraz Zarządu Maszyn i Urządzeń opracowywać będzie i przedstawiać do zatwierdzenia resortowemu pełnomocnikowi roczno-kwartalne plany zużycia.

§ 6. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego będzie przedkładał do akceptacji Pełnomocnikowi Ministra do Spraw Paliw opracowane na podstawie sprawozdań pełnomocników centralnych zarządów kwartalne sprawozdania zbiorcze resortu do dnia 30 pierwszego miesiąca po kwartale sprawozdawczym i przesyłał do Prezesa Rady Ministrów i resortowego Viceprezesa Rady Ministrów oraz Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. Centralne zarządy wymienione w § 1 przedstawiać będą Pełnomocnikowi Ministra do Spraw Paliw wnioski o przyznanie nagród pracownikom szczególnie przyczyniającym się do oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych oraz przedstawiania ich do odznaczeń państwowych.

§ 8. W celu właściwej interpretacji i należytego wypełniania zadań zarządzenia ustalam w niżej wymienionych pionach zakres prowadzonych zagadnień:

1. Pion zaopatrzenia prowadzi sprawy dotyczące:
   1) prawidłowego rozdzielnictwa paliwa przemysłowego w ramach uzasadnionych potrzeb wg. wskaźników pionu głównego mechanika i energetyka oraz pionu techniki.
   2) prawidłowej realizacji zaopatrzenia i prawidłowego spływu materiałów,
   3) nadzoru nad gospodarką magazynową,
   4) sprawozdawczości w zakresie wykonania zaopatrzenia i zużycia paliw.
2. Pion głównego mechanika i energetyka prowadzi sprawy dotyczące prac związanych z ustalaniem wskaźników zużycia paliw w pracach maszyn biorących udział w produkcji.
3. Pion techniki prowadzi sprawy dotyczące prac związanych z ustalaniem wskaźników zużycia paliw w procesach technologicznych wymagających ogrzewania w produkcji.
4. Pion wykonawstwa prowadzi sprawy dotyczące prac zwiazanych z gospodarką w czasie produkcji.

§ 9. Traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 74 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4.IV.1953 r. w sprawie zwiekszenia oszczędności w zużyciu paliw stałych (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 6, poz. 71).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 16 września 1954 r.

Minister wz. **J. Żakowski**

118

ZARZĄDZENIE Nr 199
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI
z dnia 17 września 1954 r.

w sprawie zaszeregowania niektórych stanowisk w bazach sprzętu w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.XIII/3/3087/54)

W związku z zarządzeniem Nr 325 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 grudnia 1953 r. w sprawie organizacji baz sprzętu — zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się tabelę zaszeregowań niektórych stanowisk, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 199 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17 września 1954 r.

Tabela zaszeregowań niektórych stanowisk w bazach sprzętu

L. p.	Stanowisko wg schematu organizacyjnego	Baza I kat.			Baza II kat.			Baza III kat.		
		Współcz. premiowy	Zaszeregowanie	Dodatek funkcyjn	Współcz. premiowy	Zaszeregowanie	Dodatek funkcyjny	Współcz. premiowy	Zaszeregowanie	Dodatek funkcyjny
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Kierownik Bazy	1,0	1a— 2	454,0	1,0	1 — 2	341,0	1,0	1 — 3	265,0
2	Główny Inżynier Bazy	1,0	1a— 2	341,0	1,0	1 — 3	227,0	—	—	—
3	Kierownik samodzielnej sekcji technicznej	1,0	2 — 3	265,0	1,0	2 — 4	189,0	1,0	2 — 4	189,0
4	Kierownik działu księgowo-finansowego	40%	1a— 3 fin.	„F"	40%	2 — 4 fin.	„F"	40%	3 — 5 fin.	„F"
5	Kierownik działu eksploatacji . .	1,0	1 — 3	265,0	1,0	2 — 4	189,0	—	—	—
6	Kierownik samodzielnej sekcji adm.-gospodarczej	0,6	4 — 5	114,0	0,6	4 — 6	76,0	0,6	5 — 7	76,0
7	Kierownik samodzielnej sekcji zatrudnienia i płac	1,0	3 — 4	189,0	1,0	3 — 5	152,0	1,0	4 — 6	× 114,0

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
8	Inspektor personalny	0,8	5 — 7	„F"	0,8	6 — 7	„F"	0,8	6 — 7	„F"
9	Kierownik samodzielnej sekcji zaopatrzenia i magaz.	1,0	3 — 4	189,0	1,0	3 — 5	152,0	1,0	4 — 6	114,0
10	Kierownik działu warsztatowego .	1,0	1 — 3	227,0	1,0	2 — 4	189,0	—	—	—
11	Kierownik samodzielnej sekcji warsztatowej	—	—	—	—	—	—	1,0	3 — 5	152,0
12	Kierownik samodzielnej sekcji eksploatacji	—	—	—	—	—	—	1,0	3 — 5	152,0

119

ZARZĄDZENIE Nr 200

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 17 września 1954 r.

w sprawie tymczasowych norm zużycia podstawowych materiałów budowlanych.

(L. dz. SWKCiU/K-134/54)

§ 1.1 Wprowadza się, jako obowiązującą podstawę kontroli zużycia materiałów na budowie, stanowiące załącznik do zarządzenia„ opracowanie pod tytułem: „Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego — Tymczasowe Normy Zużycia Podstawowych Materiałów Budowlanych, Część I, Materiały dla robót ogólno-budowlanych, Polskie Wydawnictwa gospodarcze z 1954 r.". *)

2. Normy zawarte w opracowaniu mogą być stosowane jako podstawa sporządzania wykazu materiałów, załączanego do kosztorysu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 199 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 października 1952 r. — w sprawie kontroli zużycia materiałów na budowie, wprowadzające w życie „Tymczasowe Normy Zużycia Materiałów Budowlanych", wydawnictwo Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego z 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 19, poz. 216).

Minister **R. Piotrowski**

120

ZARZĄDZENIE Nr 202

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 września 1954 roku.

w sprawie użytkowania samochodów osobowych w jednostkach organizacyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. CZT/32/1849/54.)

W celu ustalenia zasad racjonalnej i ekonomicznej eksploatacji samochodów osobowych w jednostkach organizacyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli zarządza się, co następuje:

§ 1. Poleca się stosowanie instrukcji w sprawie użytkowania samochodów osobowych stanowiącej załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

2. Tracą moc obowiązująca: okólnik Nr 37 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 maja 1952 roku, w sprawie użytkowania samochodów osobowych (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 11 poz. 122) oraz okólnik Nr 48 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 listopada 1951 roku w sprawie ustalenia promieni wyjazdów dla samochodów osobowych w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. Min. Bud. MiO. Nr 15 poz. 147).

Minister **R. Piotrowski**

*) Tymczasowe normy zostały rozesłane zainteresowanym jednostkom. Większą ilość egzemplarzy można nabyć: P.P. „Dom Książki" Centralna Księgarnia Wysyłkowa — W-wa Pl. Dąbrowskiego 8.

Załącznik do zarządzenia Nr 202 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 września 1954 r.

INSTRUKCJA

w sprawie użytkowania samochodów osobowych.

§ 1. 1. Wszystkie samochody osobowe w resorcie zalicza się do dwóch parków samochodowych:

a) parku samochodowego administracji państwowej, obejmującego samochody jednostek organizacyjnych, objętych budżetem Państwa,

b) parku samochodowego gospodarki narodowej, obejmującego samochody użytkowane przez jednostki organizacyjne, będące na rozrachunku gospodarczym.

2. Przeniesienie samochodu z jednego parku do drugiego może nastąpić jedynie w trybie ustalonym instrukcją Prezesa Państwowej Komisji Etatów z dnia 14 lipca 1952 roku (Monitor Polski Nr A-63 poz. 972).

§ 2. Jednostka organizacyjna może rejestrować i użytkować samochód osobowy tylko na podstawie ustalonego etatu samochodowego.

§ 3. Samochody osobowe z wyjątkiem obsługujących Ministra i Podsekretarzy Stanu należą do grupy samochodów dyspozycyjnych (Grupa D) wobec czego nie mogą być przydzielane do wyłącznego użytku jednej osoby. Zadaniem samochodów dyspozycyjnych jest ułatwianie i usprawnianie pracy jednostek organizacyjnych.

§ 4. W każdej jednostce samochody tworzą kolumnę, a dyspozycja nimi należy do kierownika jednostki lub do wyznaczonego przez niego pracownika. Administracja samochodami w jednostkach organizacyjnych należy do komórek gospodarczych. W części departamentalnej Ministerstwa wszystkimi samochodami grupy „D" dysponuje Dyrektor Departamentu Administracyjno-Gospodarczego lub z jego ramienia dyspozytor.

§ 5. 1. Zgodnie z § 2 okólnika Nr 19 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1948 roku w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr A-69 poz. 54) ustala się promień wyjazdu samochodów osobowych dla wszystkich jednostek organizacyjnych w granicach administracyjnych miasta będących siedzibą jednostki organizacyjnej z następującymi wyjątkami:

a) dla jednostek mających siedzibę w Gdańsku, Sopocie i Gdyni dodatkowo trasę Gdańsk-Gdynia,

b) na terenie Śląska Górnego:
dla delegatury Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego: Śląskiego Zjednoczenia Instalacji Sanitarnych, Zjednoczenia Robót Inżynieryjnych Nr 5, Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych i Miastoprojektu — 30 km od Stalinogrodu,
dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Stalinogrodzie 25 km. od Salinogrodu
dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Gliwicach — dodatkowe trasy: Gliwice-Łabędy-Pyskowice, Gliwice-Zabrze-Ruda Śląska,
dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Sosnowcu dodatkowo trasę: Sosnowiec-Stalinogród,
dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Bytomiu dodatkowo trasy: Bytom-Tarnowskie Góry, Bytom-Chorzów, Bytom-Stalinogród,
dla Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Nowych Tychach — 25 km. od miasta Tychy;

c) dla jednostek organizacyjnych w Solcu Kujawskim dodatkowo trasę Solec Kujawski-Bydgoszcz,

d) dla Przesiębiorstwa Stolarka Mechaniczna w Wołominie dodatkowo trasę: Wołomin-Warszawa,

e) dla budowlanych przedsiębiorstw powiatowych granice powiatów, które leżą w zasięgu danego przedsiębiorstwa powiatowego.

2. Ustalony promień wyjazdu dla danej jednostki organizacyjnej powinien być uwidoczniony w sposób trwały, na karcie drogowej pojazdu.

§ 6. Wyjazdy poza ustalony promień mogą mieć miejsce na podstawie zezwolenia (wzór SM-6) podpisanego przez kierownika jednostki organizacyjnej, do której samochód należy.

§ 7. 1. Należy stosować jako zasadę, że podróże służbowe na dalsze odległości odbywa się publicznymi środkami lokomocji. Użycie samochodu służbowego poza promień wyjazdu na odcinkach o dogodnej komunikacji środkami publicznymi powinno być ograniczone do istotnie wyjątkowych przypadków w których decyduje pilny interes służbowy lub też gdy użycie samochodu pozwoli na szybkie załatwienie spraw wymagających obecności w kilku jednostkach terenowych podczas jednego wyjazdu (np. kontrola nadzorowania budów).

2. Wyjazdy samochodem z siedziby jednostki do Warszawy lub wyjazdy z Warszawy pracowników jednostek będących na rozrachunku gospodarczym dozwolone są jedynie za zgodą kierownika jednostki nadrzędnej.

Przepis ten nie dotyczy: Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego Okręg Warszawski, Zjednoczenia Instalacji Sanitarnych Nr 1, 2 i 3. Zjednoczenia Robót Inżynieryjnych Nr 1 i 2, Zjednoczenia Instalacji Elektrycznych Nr 1, 2 i 3 oraz Zjednoczenia Budownictwa Wojskowego Nr 21.

§ 8. Użycie samochodu w dni wolne od pracy wymaga każdorazowego zezwolenia kierownika jednostki. Zezwolenie musi być dołączone do karty drogowej samochodu i po odbyciu jazdy z nią przechowywane. Kierownik jednostki organizacyjnej, w przypadku osobistego użycia samochodu, wystawia dla siebie zezwolenie i dołącza je do karty drogowej samochodu.

§ 9. Należy ograniczyć przejazdy samochodowe, gdy odległość jazdy w jedną stronę wynosi mniej niż 1 kilometr.

§ 10. Nauka jazdy samochodami służbowymi jest zabroniona.

§ 11. Każdy wyjazd musi być wpisany do karty drogowej przed rozpoczęciem jazdy, a po zakończeniu natychmiast potwierdzony przez użytkownika.

§ 12. Zabrania się prowadzenia pojazdów przez użytkowników. Kierowcy nie wolno dopuścić innej osoby do kierowania swoim samochodem z wyjątkiem kontrolera stanu technicznego lub majstra. I w tym przypadku kierowca powinien znajdować się w samochodzie jako odpowiedzialny za pojazd.

§ 13. 1. Jednostka organizacyjna może oddać własny pojazd do użytkowania innej jednostce na podstawie:
a) decyzji kierownika jednostki posiadającej samochód na piśmienny wniosek jednostki zapotrzebującej,
b) na polecenie kierownika jednostki nadrzędnej,
c) na zarządzenie organów administracji ogólnej (prezydiów rad narodowych) w przypadkach ściśle określonych szczególnymi przepisami.

2. Oddanie pojazdu w użytkowanie na czas dłuższy niż jeden tydzień wymaga zgody Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z wyjątkiem użytkowania określonego w ust. 1 lit. c.

3. Samochód może być oddany do użytkowania tylko z jednoczesnym oddelegowaniem kierowcy, który ten samochód obsługuje.

4. W przypadku oddania samochodu do użytkowania należy zamieszczać w kartach drogowych pojazdu w rubryce „uwagi” notatkę „w użytkowaniu”... nazwa jednostki użytkującej.

5. Obliczenie kosztu użycia samochodu następuje według zasad ustalonych w zarządzeniu Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 8 lipca 1954 roku w sprawie opłat za używanie pojazdów samochodowych jednostek gospodarki uspołecznionej przez inne jednostki. (Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 13 poz. 130).

§ 14. 1. Oddanie samochodu pracownikowi lub zespołowi pracowników do celów niesłużbowych jest dopuszczalne za zwrotem kosztów i tylko w razie istotnie ważnej i koniecznej potrzeby pracownika lub też ważnych i uzasadnionych społecznie potrzeb zespołu pracowników po zaznajomieniu się z opinią Rady Miejscowej(Zakładowej).

W przypadkach nie cierpiących zwłoki oddanie samochodu do użytku pracownikowi lub zespołowi pracowników może nastąpić bez zasięgania opinii czynnika społecznego.

O oddaniu samochodu do celów niesłużbowych decyduje kierownik jednostki organizacyjnej.

2. Obliczanie kosztów użycia samochodów dla celów niesłużbowych następuje według zasad ustalonych zarządzeniem Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 8 lipca 1953 roku w sprawie opłat za używanie pojazdów samochodowych jednostek gospodarki uspołecznionej przez pracowników tych jednostek dla celów niesłużbowych (Dz. T. i Z. K. Nr 13/53 poz. 129).

3. Jednostki budżetowe wpłacają pobrane sumy za użytkowanie samochodu, na dochód Skarbu Państwa, a jednostki na rozrachunku gospodarczym, zarachowują pobrane kwoty na dochód własny.

4. W przypadkach oddania samochodu do celów niesłużbowych należy w karcie drogowej samochodu zamieszczać . w rubryce „Uwagi” notatkę „wyjazd poza służbowy na koszt użytkownika”, a po uregulowaniu należności odnotować, pod notatką, datę i nr dowodu wpłaty oraz uiszczoną kwotę.

Jeżeli na wniosek rady miejscowej (zakładowej) pracownik został zwolniony przez przełożonego jednostki od uiszczenia kosztów wyjazdu, należy odnośną decyzję załączyć do karty drogowej.

§ 15. 1. Z dojazdów do miejsca pracy i z miejsca pracy, samochodem służbowym, korzystać mogą:
a) kierownicy jednostek organizacyjnych,
b) pracownicy, którzy uzyskają zezwolenie kierownika jednostki organizacyjnej, wydane w porozumieniu z POP PZPR, oraz radą miejscową (zakładową).

2. Podstawą do ubiegania się o zezwolenie na dojazdy do pracy i z pracy samochodem przez pracownika mogą być: pełniona przez niego funkcja, stan zdrowotny pracownika, oraz miejscowe warunki komunikacyjne.

3. Dowożenie do miejsca pracy i z miejsca pracy może odbywać się tylko w granicach miasta, będącego siedzibą jednostki organizacyjnej.

4 .Przy dowożeniu do miejsca pracy i z miejsca pracy należy bezwzględnie przestrzegać zasady łączenia dojazdów jednokierunkowych i wykorzystać ładowność samochodu.

5. Pracownicy korzystający z dojazdów samochodem służbowym nie mogą zgłaszać pretensji do zwrotu kosztów innym środkiem lokomocji jeżeli z jakichkolwiek powodów nie zostali dowiezieni samochodem służbowym.

6. Przejechany łącznie kilometraż na dojazdy do miejsca pracy i z miejsca pracy nie może przekraczać 20% ogólnego przebiegu miesięcznego samochodu danej jednostki. Przepis ten nie dotyczy Departamentu Administracyjno-Gospodarczego Ministerstwa.

§ 16. 1. Koszty eksploatacji samochodów służbowych muszą się mieścić w ramach ustalonych na ten cel kredytów. Dzienny plan pracy kierowców należy układać w taki sposób by łączna ilość przepracowanych przez nich godzin nadliczbowych mieściła się w ramach ustalonego na ten cel funduszu płac.

2. Wyjazdy samochodów muszą się mieścić w ramach ustalonych rocznych limitów kilometrowych.

3. Jednostki organizacyjne obowiązane są do miesięcznego planowania przebiegów samochodowych w ramach ustalonych rocznych limitów kilometrowych.

W centrali Ministerstwa obowiązuje ponadto ustalenie limitów kilometrowych na przejazdy miejscowe i zamiejscowe w granicach w których mogą następować wyjazdy.

4. Kierownicy jednostek organizacyjnych są odpowiedzialni osobiście za przekroczenia ustalonych rocznych limitów kilometrowych.

5. Centralne zarządy obowiązane są do kontrolowania wykorzystania limitów kilometrowych przez nadzorowane jednostki i w przypadku stwierdzonych przekroczeń do składania meldunku Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli przez Centralny Zarząd Transportu Budownictwa Miejskiego.

§ 17. 1. Zabrania się organizowania stałych dyżurów samochodów służbowych poza godzinami urzędowania. Wyjątek stanowi centrala Ministerstwa gdzie dla zapewnienia powrotu do miejsca zamieszkania dyrektorów departamentów i centralnych zarządów, pracujących po godzinach służbowych, Departament Admininistracyjno - Gospodarczy

opracowuje miesięczny plan obsługi, w godzinach pozasłużbowych do godziny 22.00 używając w tym celu samochodów centrali Ministerstwa i centralnych zarządów. Sposób obsługi ustali Departament Administracyjno-Gospodarczy odrębnym regulaminem podanym do wiadomości zainteresowanym departamentom i centralnym zarządom.

§ 18. Zagarożowanie samochodu powinno nastąpić w ciągu godziny po zakończeniu urzędowania.

§ 19. Jednostka organizacyjna posiadająca ustalone etaty samochodów osobowych obowiązana jest do opracowania, na podstawie niniejszej instrukcji, wewnętrznego regulaminu użytkowania samochodów osobowych.

Załącznik do zarządzenia Nr 202 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 września 1954 r.

jednostka organizacyjna

ZEZWOLENIE

na użycie samochodu w dniu wolnym od pracy

Zezwala się na użycie samochodu osobowego Nr . . . .
w dniu . . . . przez Ob. . . . .
na trasie . . . .
w celu . . . .

Podpis Kierownika jednostki służb.
. . . .

łącznik do zarządzenia.

§ 2. Premie dla pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego nie oparte na postanowieniach regulaminu premiowania, stanowiącego załącznik do zarządzenia — traktowane będą jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 206 z dn. 22.IX 54 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

121

ZARZĄDZENIE Nr 206

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 22 września 1954 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego.

(L. dz. D.XIII/3/461/54)

W porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Poleca się stosowanie w bazach sprzętu budowlanego — regulaminu premiowania i instrukcji, stanowiących za-

§ 1. Regulamin ustala zasady miesięcznego premiowania pracowników umysłowych, uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r., zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego oraz znajdujących się w ich gestii warsztatach remontowych (stacjach obsługi).

§ 2. 1. Podstawą premiowania pracowników umysłowych baz sprzętu budowlanego jest utrzymywanie sprzętu w stanie technicznej gotowości do pracy.

2. Miernikiem pracy bazy sprzętu jest wykonanie lub zmniejszenie współczynnika remontu maszyn budowlanych, będących w ewidencji parku sprzętu bazy, remontowanych siłami własnymi.

§ 3. 1. Wykonanie lub zmniejszenie współczynnika remontów maszyn w danym miesiącu — wyraża się stosunkiem procentowym wykonanego współczynnika remontów maszyn do zaplanowanego współczynnika remontu maszyn.

2. Pod określeniem „współczynnik remontu maszyn" rozumie się stosunek liczby maszyno-dni w remontach do liczby maszyno-dni w eksploatacji własnej i obcej, wyrażony w procentach.
Współczynnik remontów oblicza się zgodnie z instrukcją Ia GUS z 1952 r. i uzupełniającymi ją późniejszymi przepisami.

3. Dyrektywne współczynniki remontów dla poszczególnych rodzai maszyn planowane są kwartalnie przez centralne zarządy i zatwierdzane przez Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego.

4. Centralne zarządy rozdzielają na podstawie wniosków zjednoczeń zatwierdzone na dany kwartał współczynniki remontów na poszczególne miesiące i rodzaje remontów w ten sposób, aby średnia ważona zatwierdzonych dla podległych jednostek (baz sprzętu) współczynników nie była niższa od współczynnika zatwierdzonego na dany kwartał dla centralnego zarządu.

5. Miesięczne współczynniki remontów planują bazy sprzętu a zatwierdzają zjednoczenia, z tym, że średnia ważona współczynników 3-ch miesięcy, danego kwartału nie może być niższa od współczynnika zatwierdzonego dla zjednoczenia.

§ 4. 1. Premie za wykonanie zaplanowanego współczynnika remontu ustala się w następującej wysokości:

% wykonania	% premii
100 %	45
za każdy 1 % zmniejszenia	1,5
za 90 % i mniej	60

2. W przypadku przekroczenia przez bazę sprzętu zaplanowanego współczynnika remontów na dany miesiąc premia nie przysługuje.

§ 5. Przysługująca zgodnie z § 4 premia powinna być obniżona:

1. W przypadku nieprzekazania w terminie maszyny do remontu, który zaplanowany jest do wykonania w warsztacie obcym, poza bazą, bez uzasadnionej przyczyny, premia ulega zmniejszeniu o 0,5% za każdą jednostkę, z zastosowaniem wskaźnika ważności maszyny wg załączonej instrukcji (0,5% wskaźnik ważności maszyny).
2. W przypadku przekroczenia planowanego wskaźnika kosztów remontów, wykonywanych siłami własnymi, premia ulega obniżeniu o 1% za każdy 1% przekroczenia wskaźnika kosztów. Jeżeli nie wszystkie planowane na dany miesiąc do remontu jednostki zostały wyremontowane, wykonanie wskaźnika kosztów oblicza się w stosunku do planu nakładów — skorygowanego in minus o wartość nakładów planowanych dla jednostek sprzętu nie wyremontowanego.
3. W przypadku względnego przekroczenia planu funduszu płac robotników premia ulega obniżeniu o 2% za każdy 1% przekroczenia, przekroczenie względne funduszu płac przekraczające 5% pozbawia pracowników prawa do premii.
Kontroli wykonania planu funduszu płac dokonuje się zgodnie z obowiązującą instrukcją banku finansującego.

§ 6. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia podstawowego wraz z dodatkiem funkcyjnym, z uwzględnieniem współczynników premiowych, przewidzianych dla poszczególnych stanowisk w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie.

§ 7. Pracownicy tracą całkowicie lub częściowo prawo do przypadającej im premii z tytułu postanowień regulaminu o ile zostanie stwierdzone, że na skutek ich niedbalstwa w wykonaniu ciążących na nich obowiązków, narazili na szkody interesy zakładu pracy, lub dopuścili się wykroczenia szczególnie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. O zmniejszeniu premii i wysokości zmniejszenia decyduje: w stosunku do poszczególnych pracowników bazy — kierownik bazy, zaś w stosunku do zespołu pracowników i kierownictwa bazy — dyrektor zjednoczenia.

§ 8. 1. Premię dla pracowników bazy sprzętu zatwierdza dyrektor zjednoczenia — na wniosek kierownika bazy.

2. Premię wypłaca się z jednomiesięcznym opóźnieniem: np. premia za miesiąc luty powinna być obliczona na podstawie wyników produkcyjnych osiągniętych w miesiącu lutym, a zatwierdzona i wypłacona w ciągu miesiąca marca.

3. Premię przekraczającą 60% przy współczynniku premiowym 1,0 zatwierdzić może tylko Minister, przy czym premia w tej wysokości zatwierdzana będzie wyjątkowo, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 9. Premie pracowników umysłowych, zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego nie oparte na podstanowieniach regulaminu, będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 206 z dn. 22.IX 54 r.

INSTRUKCJA

w sprawie sposobu obliczania wskaźnika premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego Resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

1. Obowiązującymi danymi, stwierdzającymi wykonanie współczynnika remontów za m-c bieżący są:

a) współczynnik remontów maszyn budowlanych, uwidocznionych w miesięcznym sprawozdaniu B-4,

b) współczynnik remontów, wyliczony dla danej bazy w zależności od właściwych dla niej remontów wg danych tegoż sprawozdania B-4 tj. maszyno-dni w remontach, w rozbiciu na remonty własne i obce, oraz maszyno-dni w eksploatacji (gotowość stwierdzona przez wykonawstwo). Dokładny sposób obliczania współczynników remontowych dla pkt. a) podany jest w objaśnieniach do wzoru B-4 w § 75 instrukcji Ia GUS, dla pkt. b) podany będzie przez zjednoczenie przy planowaniu operatywnego współczynnika miesięcznego zgodnie z § 3 pkt. 5 Regulaminu Premiowania.

2. Współczynnik remontów sprzętu oblicza się jako średnio ważony współczynnik remontów poszczególnych pozycji sprzętu, objętych obowiązkiem sprawozdawczości B-4. Wykaz pozycji sprzętowych, objętych sprawozdawczością B-4 ustala § 64 instrukcji Nr Ia GUS i koryguje okresowo Zarząd Maszyn i Urządzeń B.M. — w razie ewentualnego zwężenia lub rozszerzenia asortymentu maszyn objętego sprawozdawczością.

3. Dla obliczenia współczynnika remontów całej bazy, jako średnio ważonej poszczególnych współczynników remontów, wprowadza się średnie wskaźniki ważności w odniesieniu do 1 sztuki jak niżej:

1.	koparki łyżkowe	—	40
2.	„ chwytakowe	—	40
3.	„ wielonacz.	—	35
4.	spycharki	—	40
5.	zgarniarki	—	20
6.	kruszarki	—	15
7.	betoniarki	—	10
8.	pompy mech. do wody	—	3
9.	pompy do betonu	—	20
10.	pompy do zapraw (tynk.)	—	10
11.	mieszarki do zapraw o pracy ciągł.	—	1
12.	giętarki mech.	—	5
13.	nożyce mech.	—	5
14.	sprężarki	—	20
15.	wyciągi bud.	—	5
16.	żurawie wieżowe	—	30
17.	żurawie masztowe	—	15
18.	dźwigi samojezdne (gąsiennicowe i samochodowe)	—	25
19.	dźwigi kolejowe	—	90
20.	przenośniki taśmowe	—	8
21.	lokomotywki spalinowe	—	20
22.	„ parowe	—	25
23.	wywrotki waskotorowe	—	1
24.	spawarki elektr.	—	15
25.	ładowarki	—	15
26.	walce drogowe	—	15
27.	cykliniarki	—	2
28.	szlifierki do lastrico	—	2
29.	„ do parkietu	—	2
30.	aparaty do malowania	—	2

Dla niewymienionych pozycji sprzętu — w miarę potrzeby — średnie współczynniki ważności ustalać będzie Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego.

4. W celu obliczenia stopnia wykonania lub zmniejszenia współczynnika remontowego, stanowiącego podstawę do ustalania wysokości premii, należy średnio ważony współczynnik remontów, osiągnięty w danym miesiącu, porównać z zaplanowanym średnim współczynnikiem dla tego samego asortymentu.

Przykład: Obliczenie średnio ważnego współczynnika remontu planowanego ze współczynnikiem. poszczególnego asortymentu sprzętu.

W poniższym przykładzie — dla uproszczenia — zastosowano jedynie 5 pozycji sprzętowych.

L. p.	Wyszczególnienie	Sztuk	Wskaźnik ważności	Iloczyn ilości szt. przez wsp. ważności	Współcz. remont. w %	Iloczyn rubryki 5×6	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8
1	koparki łyżkowe	10	40	400	40	16.000	
2	spycharki	4	40	160	50	8.000	
3	pompy do betonu	1	20	20	50	1.000	
4	betoniarki	50	10	500	30	15.000	
5	spawarki elektryczne	10	15	150	25	3.750	
		75	×	1.230	×	43.750	

Średnio ważony współczynnik remontów dla wyżej podanego asortymentu otrzymuje się przez podzielenie sumy kolumny 7 przez kolumnę 5 co w danym przypadku daje:

$$\frac{43.750}{1.230} = 35,5$$

Jeżeli zatem przyjmujemy, że analogicznie wyliczony wskaźnik średnio ważony osiągnięty wynosi 33,1 — wtedy stosunek procentowy osiągniętego współczynnika remontów do zaplanowanego. (§ 3 pkt. 1 Regulaminu) będzie:

$$\frac{33,1 \times 100}{35,5} = 93\%$$

122

ZARZĄDZENIE

Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

z dnia 8 września 1954 r.

w sprawie gwarancji udzielanych przez przedsiębiorstwa wykonawcze instalujące dźwigi osobowe.

W wykonaniu zarządzenia Nr 170 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1954 r. w sprawie usprawnienia eksploatacji dźwigów osobowych w budynkach mieszkalnych zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Odbioru dźwigu osobowego dokonuje Inspektorat

Dozoru Dźwigów co jest równoznaczne z przekazaniem i zakwalifikowaniem dźwigu do eksploatacji.

2. Wręczenie użytkownikowi przy kompleksowym przekazaniu budynku Książki Dźwigowej podpisanej przez Inspektorat Dozoru Dźwigów jest równoznaczne z przejęciem przez użytkownika dźwigu do eksploatacji.

§ 2. Ustala się okres gwarancyjny wykonawcy na 12 miesięcy.

§ 3. Okres gwarancyjny liczy się od chwili wręczenia użytkownikowi Książki Dzwigowej.

§ 4. Od chwili przejęcia dźwigu do ruchu użytkownik zobowiązany jest konserwować dźwig przy pomocy wykwalifikowanej obsługi, aby zapewnić sprawną i bezpieczną prace przyjętych do użytkowania urządzeń dźwigowych.

§ 5. Wykonawca dźwigu jest odpowiedzialny za jakość dostarczonego sprzętu i aparatury, jak również za sprawność działania wykonanych urządzeń.

§ 6. Przedsiębiorstwo montujące dźwig, w ramach gwarancji nie odpowiada za usterki powstałe z tytułu robót wykonanych przez inne przedsiębiorstwo.

§ 7. Wszystkie usterki dźwigowe, powstałe w wyniku robót wykonywanych przez inne przedsiębiorstwa, powinny być usuwane przez te przedsiębiorstwa i na ich koszt.

§ 8. 1. Wykonawca dźwigu nie odpowiada za wady powstałe na skutek niedostatecznej konserwacji dźwigu.

2. W przypadkach ewentualnego sporu w sprawie obowiązku usuwania powstałych wad, jedna ze stron biorących udział w sporze, powinna wystąpić do Inspektoratu Dozoru Dźwigów — Biura Dozoru Technicznego w celu uzyskania jego opinii. Koszty ekspertyzy wydanej przez Inspektorat Dozoru Dźwigów ponosi strona zobowiązana do usunięcia usterek.

§ 9. Usuwanie drobnych usterek wynikających z eksploatacji nowych urządzeń jak: regulacja poziomów kabiny, działania zamków, rygli itp. — należy do obowiązków konserwatora.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1954 r.

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ	MINISTER BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI
Fr. Baranowski	**R. Piotrowski**

123

OKÓLNIK Nr 48

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 8 września 1954 r.

w sprawie stosowania norm dotyczących magazynowania węgla oraz utwardzenia podłoża składowisk węglowych i koksowych

(L. dz. GM/2/7321/9-13/54)

W związku z okólnikiem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 6 z dn. 17 sierpnia 1954 r. wobec stwierdzenia, że w wielu zakładach przemysłowych nie przestrzega się właściwego składowania i magazynowania węgla i innych paliw stałych, zwracam uwagę gospodarczych jednostek podległych, składujących węgiel i inne paliwa stałe, na konieczność ścisłego przestrzegania polskich norm PN/G-07010 — Magazynowanie węgla — wytyczne magazynowania, PN/G-07021 — Magazynowanie węgla — karta magazynowa i PN/G-07025 — Magazynowanie węgla — tablica zwałowa, uznanych za obowiązujące na terenie całego Państwa rozporządzeniem Przewodniczącego PKPG z dn. 7 sierpnia 1951 r. (Dz. U. Nr 42, poz. 325) Zakłady, przez których składy przechodzi powyżej 500 ton paliw stałych miesięcznie, powinny do dnia 31 grudnia 1954 r. utwardzić podłoża składowisk zgodnie z normą PN/G-07010 pkt. 2,3. 2.1.

Równocześnie przypominam, że za nieprzestrzeganie polskich norm grożą sankcje karne, określone w art. 27 dekretu z dn. 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61).

Minister wz. **J. Żakowski**

124

OKÓLNIK Nr 49

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 września 1954 r.

w sprawie stosowania cenników kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe.

(L. dz. SWKCiU/G-66/54)

W związku z § 3 zarządzenia Nr 29 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1954 r. w sprawie zatwierdzania jako powszechnie obowiązujących tymczasowych cenników kosztorysowych na roboty budowlane, montaż konstrukcji oraz montaż maszyn i urządzeń przemysłowych (Mon. Pol. Nr A-23, poz. 378) ustala się następujący zakres stosowania ogólnie obowiązujących cenników do kosztorysowania robót wykonywanych przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 1. 1. **Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych na 1950 r.** wydawnictwo Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 42 (CRBI-50) należy stosować do kosztorysowania dużych i średnich robót ogólno-budowlanych oraz instalacyjnych przy wznoszeniu nowych obiektów budowlanych. Nie należy tego cennika stosować do kosztorysowania robót o charakterze remontowym o małym zakresie.

2. **Cennik dotyczący urządzeń placu budowy,** podany jako dział 1 w części II CRBI należy stosować do kosztorysowania urządzeń tymczasowych (na placu budowy). Nie należy tego cennika stosować do kosztorysowania obiektów zaplecza techniczno-gospodarczego, przewidzianych w projekcie organizacji robót, które należy kosztorysować jak obiekty inwestycyjne przy zaliczaniu pełnej wartości materiałów.

3. **Cennik dotyczący linii zewnętrznych wodociągowo-kanalizacyjnych gazowych i elektrycznych,** podany jako dział 1 i 2 w części V oraz dział 1 w części VI CRBI-50 należy stosować tylko do kosztorysowania krótkich odcinków np. o charakterze przyłączy budynkowych do magistrali uzbrojenia terenu.

4. **Cennik palowań** podany jako dział 1 w części VII CRBI-50 należy stosować we wszystkich przypadkach kosztorysowania palowań w zakresie objętym cennikiem.

5. **Cennik dowozu materiałów** podany jako dział 4 oraz **cennik pracy sprzętu,** podany jako dział 3 w I części CRBI-50 nie może być stosowany bezpośrednio do wyceny robót — działy powyższe mogą być wykorzystywane do kalkulacji cen robót nieobjętych cennikami.

§ 2. 1. Do robót nieobjętych cennikiem wym. w § 1 okólnika należy stosować w zależności od rodzaju i charakteru robót niżej wymienione tymczasowe cenniki robót budowlano-montażowych:

1) do robót ogólnobudowlanych o małym zakresie budownictwa wiejskiego — **Urzędowy Cennik Robót Budowlanych dla użytku budujących się na wsi na rok 1951** z uzupełnieniem 1953 r. (wydawnictwo Ministerstwa Rolnictwa i Ministerstwa Państwowych Gospodarstw Rolnych Nr 101),

2) do robót remontowo-budowlanych dotyczących adaptacji, remontów itp. w budynkach istniejących.**Cennik na roboty remontowo-budowlane Nr 51/KG/B/53** (wydawnictwo Ministerstwa Gospodarki Komunalnej). W przypadku braku odpowiednich pozycji — inne obowiązujące cenniki w pierwszym rzędzie CRBI-50,

3) do robót drogowych w miastach i osiedlach — **Cennik na roboty drogowe Nr 50/KG/B/53** (wydawnictwo Ministerstwa Gospodarki Komunalnej),

4) do robót instalacyjnych wod.-kan. zewnętrznych wewnątrz bloków zabudowy osiedla — **Cennik na roboty wodociągowo-kanalizacyjne — sieć zewnętrzna Nr 52/GK/B/53.**

2. W przypadku, gdy w w/w cennikach kosztorysowych brak jest pozycji odpowiadającej robotom kosztorysowym, biura projektowe powinny stosować ten z cenników powszechnie obowiązujących, który zawiera pozycje robót odpowiadające robo-

tom kosztorysowym i dotyczy właściwego rodzaju robót.

3. Przy wykonywaniu kosztorysów na roboty wykonywane przez przedsiębiorstwa innego resortu należy stosować cenniki obowiązujące w danym resorcie.

§ 3. 1. W przeliczeniu sum kosztorysowych przy zawieraniu umów i rozliczeniach za wykonane roboty należy stosować postanowienia zawarte w instrukcji stanowiącej załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 29 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1954 r. (Mon. Pol. Nr A-23, poz. 378).

2. Biura projektowe przy sporządzaniu kosztorysów w sposób wymieniony w § 2 ust. 1 okólnika podadzą podstawę wyceny kosztorysów z określeniem poziomu cen (współczynnik „K").

3. W przypadkach wykonania kosztorysów w myśl przepisów podanych w § 2 ust. 2 okólnika współczynnik „K" należy przyjmować dla takiego poziomu jaki jest przeważający dla całości kosztorysu.

4. Obowiązek przeliczenia sum kosztorysowych na poziom cen bieżących za pomocą mnożników przeliczeniowych (M-53) należy do inwestora i wykonawcy robót.

5. Biura projektowe mogą dokonywać przeliczeń sum kosztorysowych tylko na zlecenie inwestora zgodnie z pismem okólnym Nr 72 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1954 r. (Mon. Pol. Nr A-32, poz. 477) i tylko wtedy, kiedy inwestor ustali szczegółowy zakres robót przewidzianych do wykonania w roku bieżącym.

§ 4. 1. Okólnik wchodzi w życie z dniem 16 września 1954 r. z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1954 r.

2. Kosztorysy wykonane prawidłowo i przekazane inwestorom przeróbkom nie podlegają.

Minister wz. **J. Żakowski**

125

OKÓLNIK Nr 51

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 20 września 1954 r.

w sprawie kwartalnych narad wojewódzkich, dotyczących hoteli i kwater robotniczych.

(L. dz. D.XIII/4/..../54)

W celu poprawienia warunków bytowych i podniesienia stanu kulturalno-oswiatowego w hotelach i kwaterach robotniczych w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych poleca się co następuje:

§ 1. Wprowadza się jednolite, ramowe zasady organizowania i prowadzenia narad wojewódzkich, dotyczące warunków bytowych i kulturalno-oświatowych w hotelach i kwaterach robotniczych przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. Narady wojewódzkie powinny odbywać się raz na kwartał przy współudziale czynników partyjnych, związkowych i społecznych.

§ 3. Kwartalne narady wojewódzkie organizuje pod nadzorem właściwego centralnego zarządu budownictwa miejskiego, zjednoczenie budownictwa miejskiego (miejsce, siedziba) w danym mieście wojewódzkim lub inne zjednoczenie budownictwa miejskiego wyznaczone przez centralny zarząd, przy ścisłej współpracy z innymi zjednoczeniami, wojewódzkim zarządem budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i przedsiębiorstwami, podległymi Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, które posiadają hotele i kwatery robotnicze w danym województwie.

§ 4. Program kwartalnych narad wojewódzkich (treść narad), który opracowuje zjednoczenie budownictwa miejskiego wspólnie z pozostałymi zainteresowanymi zjednoczeniami, wojewódzkim zarządem budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i przedsiębiorstwami powinien między innymi, poza zagadnieniami aktualnymi i wynikającymi z potrzeb terenowych, obejmować:

1. referaty wygłoszone przez zastępców dyrektorów do spraw administracyjnych i zaopatrzenia zjednoczeń, wojewódzkiego zarządu budowlanych przedsiębiorstw na temat planowania i stanu wszystkich hoteli i kwater, znajdujących się w danym województwie.
2. dyskusje na tematy wygłoszonych referatów,
3. podsumowanie — przez przedstawiciela centralnego zarządu budownictwa miejskiego lub zastępcy dyrektora do spraw administracyjnych i zaopatrzenia zjednoczenia budownictwa miejskiego w danym mieście wojewódzkim.

§ 5. Harmonogram kwartalnych narad wojewódzkich ustala dany centralny zarząd budownictwa miejskiego wspólnie z innymi zainteresowanymi centralnymi zarządami i Zarządem Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych (które posiadają w danych województwach swoje kwatery i hotele robotnicze) i ustalony już harmonogram narad wojewódzkich przesyła przynajmniej na jeden miesiąc naprzód do zainteresowanych zjednoczeń, wojewódzkch zarządów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i przedsiębiorstw, jak również do prezydiów wojewódzkich rad narodowych wydziałów zatrudnienia i wszystkich wojewódzkich organizacji politycznych i społecznych oraz zarządów okręgowych Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. Odpisy protokółów z kwartalnych narad wojewódzkich przesyła się do wszystkich zaintersowanych zjednoczeń, wojewódzkich zarządów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych, przedsiębiorstw i centralnych zarządów, mających w danych województwach swoje hotele i kwatery robotnicze, jak również do prezydiów wojewódzkich rad narodowych — wydziałów zatrudnienia, Zarządów Okręgowych Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Wojewódzkich Komitetów Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Wojewódzkich Zarządów Związku Młodzieży Polskiej i do Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — Departament Zatrudnienia i Płac.

§ 7. W kwartalnych naradach wojewódzkich obowiązkowo biorą czynny udział zastępcy dyrektorów do spraw administracyjnych i zaopatrzenia zjednoczeń, wojewódzkich zarządów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i przedsiębiorstw, kierownicy komórek socjalno-bytowych, inspektorzy i referenci kwaterunkowi i kierownicy hoteli robotniczych.

Poza wyżej wymienionymi należy zaprosić na narady wojewódzkie: sekretarzy Podstawowych Organizacji Partyjnych Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, przewodniczących rad zakładowych, przewodniczących kół Związku Młodzieży Polskiej, przedstawicielki Ligi Kobiet, oraz przewodniczących samorządów robotniczych pracowników świetlicowych przy hotelach i kwaterach robotniczych.

Ponadto należy zaprosić przedstawicieli:

prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wojewódzkiego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Wojewódzkiego Zarządu Związku Młodzieży Polskiej, Wojewódzkiego Zarządu Ligi Kobiet, oraz Zarządu Okręgowego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 8. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 października 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

126

OKÓLNIK Nr 52

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 września 1954 r.

w sprawie zasiłków rodzinnych.

(L. dz. D.VI/109/12/54)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził w szeregu zakładów pracy podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli kontrolę wypłat zasiłków rodzinnych, przy czym stwierdził, że zakłady pracy czynności te wykonują w sposób wadliwy, narażający zakłady pracy na straty, a pracowników na zwroty podjętych kwot zasiłków. W niektórych zkładach pracy stwierdzone przez kontrolerów ZUS nadpłaty zasiłków sięgają kilkudziesięciu tysięcy złotych.

W celu zabezpieczenia na przyszłość zakładów pracy przed stratami z powodu nieściągalności nadpłaconych lub niesłusznie wypłaconych zasiłków, zaś pracowników przed koniecznością zwrotów pobranych w dobrej wierze zasiłków, zarządza się, co następuje:

1. Kierownicy zakładów pracy powierzą prowadzenie spraw obliczania i wypłaty zasiłków rodzinnych osobom należycie przeszkolonym. Nazwisko osoby prowadzącej sprawy zasiłków podać należy do wiadomości właściwemu oddziałowi ZUS. Referentów zasiłkowych nie należy zmieniać lub zwalniać bez ważnej przyczyny.
2. Główni (starsi) księgowi zakładów pracy obowiązani są zorganizować i stale prowadzić kontrolę czynności osób prowadzących sprawy zasiłków rodzinnych.

3. Kierownicy i główni (starsi) księgowi zakładów pracy obowiązani są przesyłać do instytucji sprawującej bezpośredni nadzór nad działalnością zakładu pracy meldunki o wynikach kontroli wypłat zasiłków, przeprowadzonej przez kontrolerów ZUS.
4. Instytucje sprawujące bezpośredni nadzór nad działalnością zakładu pracy obowiązane są ustalić osoby odpowiedzialne z tytułu strat powstałych w następstwie wadliwego wykonywania czynności związanych z wypłatą zasiłków. Księgowość zakładu pracy obowiązana jest sumami tych strat obciążyć konta osobowe osób wskazanych przez instytucję nadzorującą, a następnie windykować sumę strat w sposób przewidziany przepisami.
5. Nadpłatami, lub wypłatami zasiłków bez podstaw formalnych (nie należycie udokumentowanych), pobranymi przez pracowników w dobrej wierze, można obciążyć ich konto po uprzednim wyrażeniu przez nich na to pisemnie zgody, bez stosowania jakiegokolwiek nacisku administracyjnego.
6. Kierownicy zakładów pracy nawiążą ścisłą współpracę z radą zakładową (komisją socjalno-ubezpieczeniową) w celu wzmocnienia nadzoru nad prawidłowością obliczania i wypłat zasiłków.
7. Księgowi rewidenci obowiązani są przy każdej okazji badać w zakładzie pracy stan konta ZUS oraz sposób i podstawę prawną księgowań nadpłat zasiłków.
8. Obliczenie i wypłata zasiłków pozostaje w zakresie normalnych obowiązków zakładu pracy, za których poprawne wykonanie odpowiada kierownik i główny (starszy) księgowy zakładu pracy (pisma okólne Min. Finansów Nr 7 z dnia 25.I.53 r. KS-948-I-53 i Nr 9 z dnia 27.II.54 r. KS-1080-I-54).
9. Okólnik wchodzi w życie z dniem 20 września 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

127

OKÓLNIK Nr 53

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 23 września 1954 r.

w sprawie stosowania w budownictwie miejskim stropów żelbetowych gęstożebrowych, bezpłytowych typu Akermana betonowanych w deskowaniu i prefabrykowanych, oraz stropów na pustakach Stolica.

(L. dz. D.VII/3/7725/54)

§ 1. W celu dalszego zmniejszenia ilości zużycia cementu i stali oraz wykorzystania istniejących remanentów pustaków „Stolica" wprowadza się do stosowania w resorcie Budownictwa Miast i Osiedli na równi z innymi stropami stropy gęstożebrowe bezpłytowe typu Akermana prefabrykowane oraz do czasu zużycia remanentów pustaków „Stolica I" stropy „Stolica" betonowane w odeskowaniu.

§ 2. Polecam do stosowania w biurach projektów i w wykonawstwie budowlanym następujące instrukcje opracowane przez Biuro Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego.

1) „Instrukcję tymczasową o projektowaniu i wykonywaniu stropów gęstożebrowych, bezpłytowych betonowanych na miejscu budów, z pustaków Akermana łącznie z tablicami do projektowania".
2) „Instrukcję tymczasową o projektowaniu, wykonywaniu i montażu wielkopłytowych stropów gęstożebrowych z wypełnieniem ceramicznym."
3) „Instrukcję tymczasową o projektowaniu i wykonywaniu stropów żelbetowych gęstożebrowych z pustaków „Stolica I" betonowanych na miejscu budowy na deskowaniu".

§ 3. Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego wyda nadzorowanym biurom projektowym polecenie stosowania w dokumentacji technicznej postępowych rozwiązań w dziedzinie bezpłytowych stropów gęstożebrowych, tak aby na rok 1955 zapewniona była dokumentacja:

1. dla stropów bezpłytowych betonowanych na deskowaniu z pustakami Akermana o wysokości 22 cm — około 500.000 m^2.
2. dla stropów bezpłytowych prefabrykowanych — około 50.000 m^2.

§ 4. Zobowiązuje się naczelnych inżynierów centralnych zarządów i zjednoczeń budownictwa miejskiego do zastosowania w 1954 r. przydzielonych przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego pustaków „Stolica" i „Akermana 22" zgodnie z wytycznymi instrukcji tymczasowych wymienionych w § 2.

Zamiana dokumentacji ma być dokonana w trybie przewidzianym w § 2 zarządzenia Nr 4 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 stycznia 1952 r. w sprawie stosowania konstrukcji, elementów lub materiałów zamiennych w budownictwie (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 1, poz. [illegible]).

Budowy na których dokonana zostanie zamiana powinny być zgłaszane do Biura Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego.

§ 5. Zobowiązuje się Biuro Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego do systematycznego zbierania na budowach, na których stosowane będą stropy bezpłytowe, gęstożebrowe Akermana wymienione w § 2 pkt. 1 i 2 doświadczeń wykonawstwa w celu korygowania i wprowadzania koniecznych zmian dla tymczasowych instrukcji.

§ 6. Wymienioną w § 2 instrukcję można otrzymać za zwrotem kosztów w Biurze Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego — Warszawa ul. Mazowiecka Nr 2 (róg Świętokrzyskiej).

§ 7. Okólnik wchodzi w życie z dniem 15 września 1954 r.

Minister w z. **A. Wolski**

128

PISMO OKÓLNE Nr 84

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 września 1954 r.

w sprawie sporządzania faktur za roboty budowlano-montażowe.

(L. dz. SWKC10/257/Bc/54).

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 19 lipca 1954 r. w sprawie tymczasowego trybu rozliczeń między jednostkami gospodarki uspołecznionej za roboty budowlano-montażowe (Mon. Pol. Nr A—76, poz. 903) — w uzgodnieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Ministerstwem Finansów — wyjaśnia się co następuje:

1. 1) Rozliczenia za obiekty powtarzalne o podobnej konstrukcji i wyposażeniu a wykonywane w jednakowych warunkach mogą być dokonywane w sposób uproszczony, przewidziany w zarządzeniu Nr 93 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 kwietnia 1953 r. w sprawie uproszczonych rozliczeń za roboty budowlano-montażowe w budownictwie osiedlowym (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 7, poz. 64).
   2) Rozliczenia dokonane w sposób podany w ust. 1 należy traktować jako przeprowadzone na podstawie prawidłowo opracowanych kosztorysów w trybie przewidzianym w § 1 ust. 2 wymienionego we wstępie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 19 lipca 1954 r.
2. 1) Zarządzenie Nr 171 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 sierpnia 1952 r. w sprawie trybu i terminów sporządzania faktur przejściowych i końcowych oraz ich formy (Mon. Pol. Nr A—77, poz. 1227), ma nadal zastosowanie łącznie z formularzami — w przypadku dokonywania rozliczeń według tabeli scalonych elemntów, sporządzonej na podstawie:
      a) kosztorysów całkowitych lub częściowych, zatwierdzonych we właściwym trybie;
      b) wskaźników ustalonych w trybie zarządzenia Nr 93 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, wymienionego w pkt. 1 ust. 1.
   2) Przepisy i formularze zarządzenia Nr 171 wymienionego w pkt. 1 mogą być również stosowane w przypadku dokonywania rozliczeń według szacunkowej tabeli scalonych elementów (§ 5 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 19 lipca 1954 r. wymienionego we wstępie), aż do czasu wyczerpania zapasu posiadanych druków, lecz tylko w ramach terminów ustalonych zezwoleniami, o których mowa w § 2 i 3 uchwały Nr 415 Prezydium Rządu z dnia 7 [illegible] 1954 r. w sprawie wprowadzenia w 1954 r. prawidłowych podstaw rozliczeń w budownictwie (Mon. Pol. Nr A-64, poz. 832).
3. Koszty dodatkowe z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych i z tytułu robót wykonywanych w warunkach zimowych w przypadku stosowania formularza faktury stanowiącego zał. 3 do zarządzenia Nr 171 o którym mowa w ust. 2 należy:

1) obliczać na formularzach podanych w zał. 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 19 lipca 1954 r. wymienionego we wstępie; przyczym tak sporządzone obliczenie powinno stanowić załącznik do faktury przejściowej,

2) włączyć do faktury za roboty budowlano-montażowe obiektu podając te koszty w obliczeniu wartości robót na odwrotnej stronie faktury, jako końcową pozycję tego wyliczenia.

Naczelnik Samodzielnego Wydziału inż. **Fr. Brzeski**

OBWIESZCZENIE

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

o sprostowaniu omyłek w Dzienniku Urzędowym

W Nr 14 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 10 września 1954 r. na str. 18 w zarządzeniu Nr 155 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 lipca 1954 r. w sprawie oszczędności zużycia energii elektrycznej do celów oświetlenia, w wierszu przedostatnim § 1 zamiast: „w pomieszczeniach mieszkalnych" powinno być „w pomieszczeniach niemieszkalnych".

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 186 z 30.VIII.54 r. L. dz. DAG. /.54 w sprawie centralnej dystrybucji druków akcydensowych, katalogów, cenników itp.

Zarządzenie Ministra Nr 187 z 1.IX.54 r. L. dz. GM/3/54 w sprawie powołania pełnomocnika Ministra Budownictwa Miast i Osiedli do spraw budownictwa związanego z akcją zagospodarowania odłogów.

Zarządzenie Ministra Nr 188 z 1.IX.54 r. L. dz. ZBPP/DO/-762/54 w sprawie przeprowadzenia robót budowlanych związanych z akcją zagospodarowania odłogów.

Zarządzenie Ministra Nr 189 z 1.IX.54 r. L. dz. ZBPP/DO/-763/54 w sprawie udzielania pomocy budowlanym przedsiębiorstwom powiatowym przy wykonywaniu inwestycji rolniczych, objętych planem inwestycyjnym Ministerstw Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych na rok 1954 na obszarze województw białostockiego, lubelskiego, olsztyńskiego i rzeszowskiego.

Zarządzenie Ministra Nr 191 z 10.IX.54 r. L. dz. CZZ/26/-25740/54 w sprawie zmiany zarządzenia Nr 97 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 30.IV.54 r. o likwidacji ponadnormatywnych zapasów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych.

Zarządzenie Ministra Nr 192 z 8.IX.54 r. L. dz. DAG/1/-2242/54 w sprawie sporządzania i korekty maszynopisów sporządzanych przez Halę Maszyn na podstawie nadesłanych rękopisów.

Zarządzenie Ministra Nr 198 z 16.IX.54 r. L. dz. CZ„ZOR" -T21/1-0/79/54 w sprawie wykonania w 1954 r. robot elewacyjnych w pierwszej kolejności na budynkach z centralnym ogrzewaniem.

Zarządzenie Ministra Nr 203 z 18.IX.54 r. L. dz. GM/1771/-54 w sprawie zmiany zarządzenia Nr 157 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 21 lipca 1954 r. w sprawie powołania Komisji Resortowej dla Odbioru Wytwórni Gazobetonów Wapiennych w Łaziskach Górnych.

Zarządzenie Ministra Nr 204 z 18.IX.54 r. L. dz. GM/3/-6750/54 w sprawie powołania Komisji Resortowej dla Odbioru Wytwórni Gazobetonów Cementowych w Solcu Kujawskim.

Okólnik Ministra Nr 47 z 31.VIII.54 r. L. dz. CZ„ZOR" /F21/27/D3/54 w sprawie pełnego wykonania programu rzeczowego planu inwestycyjnego Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" na rok 1954.

Okólnik Ministra Nr 50 z 17.IX.54 r. L. dz. CZZ/97/25452/-54 w sprawie wzmożenia zbiórki i dostaw surowców wtórnych metali nieżelaznych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 80 z 7.IX.54 r. L. dz. DIX/14/0/54 w sprawie składania zapotrzebowań na nowe cenniki obowiązujące od dnia 1 stycznia 1955 r.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 81 z 10.IX.54 r. L. dz. ZZR/DO/1/6/23/54 w sprawie zatwierdzenia premii dla pracowników (zarządu) administracji O.Z.R.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 82 z 15.IX.54 r. L. dz. CZ/TBI/9374/54 w sprawie usunięcia przyczyn niedogrzewania budynków na osiedlach „ZOR".

Pismo okólne Ministerstwa Nr 83 z 16.IX.54 r. L. dz. SWKCiU/P/104/54 w sprawie wskaźników nakładu materiałów dla obiektów budownictwa miejskiego.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedynczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa, Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 1529 — 91 — 134 cz. 6, dział 5, rozdział 17, wpływy z wydawnictw. —

ODBIORCA:

Cena 2 zł 50 gr.

P. W. W. R. N. — Warszawa 1954.
Druk. Akcydens., W-wa. Tamka 3. 3.500. Zam. 2171 z dnia 2.X.54 r. Podpis do druku 30.X.54 r., Druk ukończono 5.XI.54 r. Obj. 1½ ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 5-B-20930